

מסכת כתובות

פרק ב

א. הָאֲשֶׁר שְׂגַתְּאַרְמָלה או שְׂגַתְּגָרְשָׁה, הִיא אֹמֶרֶת בְּתוּלָה נִשְׁאָתָנִי, וְהֵוָא אֹמֶר, לֹא כִּי אֶלְמָנָה נִשְׁאָתָה, אָמֵן יְשִׁיחָתָה בְּהַבּוֹםָא וְרָאָשָׁה פְּרוּעַ, כְּתַבְתָּה מַאֲתִים. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוֹקָא אֹמֶר, אף חָלוֹק קָלִיות רָאֵיה:

ב. וּמוֹדָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בָּא אֹמֶר לְחֶבְרוֹ שְׂדָה זוֹ שֶׁל אָבִיךְ קִיְתָה וְלִקְחָתָה הַיְמָנוֹ, שְׁהֵוָא גָּאָמָן, שְׁהַפָּה שָׁאָסָר הוּא הַפָּה שְׁהַתִּיר. וְאָמַר יְשִׁיחָתָה שְׁהֵוָא שֶׁל אָבִיו וְהֵוָא אֹמֶר לִקְחָתָה הַיְמָנוֹ, אֵינוֹ גָּאָמָן:

ג. הָעֲדִים שָׁאָמְרוּ כְּתַב יְדֵינוּ הוּא זֶה, אֶבְלָן אָנוּסִים קִיְינָנוּ, קְטָנִים קִיְינָנוּ, פְּסָוֵלי עֲדוֹת קִיְינָנוּ, הַרְבִּי אַלְוֹ גָּאָמָנים. וְאָמַר יְשִׁיחָתָה כְּתַב יְדֵם או שְׁהֵי כְּתַב יְדֵם יָצָא מִמְּקוֹם אֶחָר, אֵינוֹ גָּאָמָן:

ד. זֶה אֹמֶר זֶה כְּתַב יְדֵי זֶה כְּתַב יְדֵוֹ שֶׁל חֶבְרוֹ, זֶה אֹמֶר זֶה כְּתַב יְדֵי זֶה כְּתַב יְדֵוֹ שֶׁל חֶבְרוֹ, הַרְבִּי אַלְוֹ גָּאָמָנים. זֶה אֹמֶר זֶה כְּתַב יְדֵי זֶה אֹמֶר זֶה כְּתַב יְדֵי, אֶרְיכִים לְצִירָה עַמָּהֶם אֶחָר, דְּבָרִי רַבִּי.

וחכמים אומרים, אין ארכין לזרף עמהם אחר, אלא גאנטן אדם
לומר זה כתוב יידי:

ה. כאשר שאמרה אשת איש כייתי וגרושה אני, גאנטן, שהפה
שאסר הוא הפה שהתר. ואם יש עדים שהיתה אשת איש והיא
אומרת גרושה אני, אינה גאנטן. אמרה נשכית וטהורה אני,
גאנטן, שהפה שאסר הוא הפה שהתר. ואם יש עדים שנשכית
והיא אומרת טהורה אני, אינה גאנטן. ואם משלנשאת באו עדים,

הרי זו לא תצא:

ו. שפי נשים שבשבו, זאת אומרת נשכית וטהורה אני, וזה
אומרת נשכית וטהורה אני, אינה גאנטן. ובזמן שהן מעידות זו
את זו, הרי אלו גאנטן:

ז. וכן שני אנשים, זה אומר כהן אני וזה אומר כהן אני, אין
גאנטן. ובזמן שהן מעידין זה את זה, הרי אלו גאנטן:

ח. רבינו יהודה אומר, אין מעליין לכבהה על פי עד אחד. אמר רבינו
אלעזר, אםתי, במקום שיש עוראין. אבל במקום שאין עוראין,
מעליין לכבהה על פי עד אחד. רבנו שמואל בן GAMLIEL אומר משום
רבינו שמואל בן הסגן, מעליין לכבהה על פי עד אחד:

ט. הָאֲשֶׁר שְׁבַחֲבָשָׂה בַּיָּדִים גוֹים עַל יְדֵי מַמּוֹן, מִפְרָת לְבָעָלָה. עַל יְדֵי גַּפְשׁוֹת, אֲסֹרָה לְבָעָלָה. עִיר שְׁכַבְשָׂה כְּרֻפּוֹם, כָּל כְּהָנוֹת שְׁגַמְצָאוּ בְּתוֹךְהָה, פְּסָולֹת. וְאֵם יִשׁ לְהָנָן עֲדִים, אֲפָלוֹ עַבְדָּ, אֲפָלוֹ שְׁפָחָה, הָרִי אַלְוִ נְאָמָנִין. וְאֵין נְאָמָן אָדָם עַל יְדֵי עַצְמוֹ. אָמָר רַבִּי זְכָרִיה בָּנוּ הַקָּצָב, הַמְּעוֹן הָזֶה, לֹא זֶה יְדָה מַתּוֹךְ יְדֵי מִשְׁעָה שְׁגַנְגָּסוּ גוֹים לִירּוֹשָׁלַיִם וְעַד שִׁיצָאָו. אָמָרוּ לוּ, אֵין אָדָם מַעַיד עַל יְדֵי עַצְמוֹ:

י. וְאַלְוִ נְאָמָנִין לְהַעֲדִיד בְּגַדְלָנוּ מֵה שָׁרָאוּ בְּקָטָנוּ. נְאָמָן אָדָם לוֹמָר, זֶה קְתָב יְדוֹ שֶׁל אָבָא, זֶה קְתָב יְדוֹ שֶׁל רַבִּי, זֶה קְתָב יְדוֹ שֶׁל אָחִי. זָכוֹר הָיִיתִ בְּפֶלֹגִית שִׁיצָתָה בְּהַנִּמְמָא, וּרְאָשָׁה פְּרוּעַ. וְשָׁהִיה אִישׁ פֶּלֹגִי יוֹצֵא מִבֵּית הַסְּפָר לְטַבֵּל לְאַכְלָה בְּתַרְוָמָה. וְשָׁהִיה חֹלֵק עַמְּנוּ עַל הַגְּרָן. וְהַמָּקוֹם הָזֶה בֵּית הַפְּרָס. וְעַד כֹּאן הַיִּנוּ בְּאַין בְּשַׁבְּתָה. אֲבָל אֵין אָדָם נְאָמָן לוֹמָר, ذְּרוֹד הִיה לְפֶלֹגִי בְּמָקוֹם הָזֶה, מַעַמֵּד וּמְסִיפֵּד הִיה לְפֶלֹגִי בְּמָקוֹם הָזֶה: